

Pécsi Eszter

(1898–1975)

Sokszor hallottam minősítéseket mások munkájával kapcsolatosan. Lekezelő, megalázó megjegyzések voltak. Férj mondta feleségnek a házimunkáról: ez is munka? Hallottam olyant is, hogy földműves kérdőjelezte meg az irodai munkát. Ez munka, ülni az asztal mellett, emelgetni a telefont? Ment ez aztán oda-vissza is. Túrni a földet? Nem kell hozzá egyetem. A legmeredekebb az volt, amikor a nagymama megkérte az unokáját, hogy seperje össze az udvart. A válasz az volt, hogy nem azért tanul, hogy sepreghessen. Megjegyzem, hogy semmiféle nagy tanulmányi eredményt nem ért el az említett fiatalember.

Ezzel ellentétben milyen nagyszerű dolgok születhetnek meg abból, ha megbecsüljük és értékeljük egymás munkáját. Pécsi Eszter élet-története szép példa erre. Munkájával kivívta a munkatársak megbecsülését, és férjével együtt, egymás munkáját kiegészítve érthettek el sikereket.

1898-ban született Kecskeméten egy zsidó családban. Ő volt az első nő, aki mérnöki diplomát szerzett a budapesti Műegyetemen. Tanulmányait Berlinben kezdte, és amikor Budapesten is elindult a női képzés ezen a pályán, hazajött.

Az évek során volt vállalatnál dolgozó mérnök, volt vezető mérnök, és önálló irodát is sikerült beindítania. Felfigyeltek a nem mindennapi munkát végző nőre. Interjúkat készítettek vele, cikkeket írtak róla. Ő saját magát nem tartotta csodabogárnak, a kívülállók így írtak róla: „Egyik épülettől robog a másikhoz, tárgyal, figyel, ellenőriz, vitatkozik. A munkások már nem is csodálkoznak azon, hogy valami bajszos, szemüveges férfi helyett egy rokonszenves arcú, fiatal hölgy a »statikus Pécsi«” (Idézet az Újság lapból). Mérnöki pályán belül a statikus ki-

mondottan férfi szak volt. Őt ez nem érdekelte, azt a tehetségét használta, amit kapott Istentől.

Férje, Fischer József is építész-mérnök volt. Nemcsak szerelmükben, hanem szakmájukban is egymásra találtak. Közös munkájukat így méltatták: „Férje a művész, ő pedig a technikai dolgokat oldja meg elismert és csodálatos zsenialitással” (Dr. Kunváry Bella véleménye).

Házasságukból két fiú született, és a gyermekekkel együtt megszületett a nők örök kérdése: hogyan lehet helytállni a családi életben, a házimunkában, gyermeknevelésben és a karrierépítésben is? Jó mérnökként ezt is megoldotta. Statikusként nemcsak biztosan kiszámolta, hanem figyelmesen kereste is a segítséget. Így jutott el hozzá egy bécsi intézménynek a híre, amely betegápolásban és gyermekvigyázásban nyújtott segítséget azoknak, akik ezt igényelték. Szorgalmazta, hogy Magyarországon is hozzanak létre ehhez

hasonlót. Így alakult meg 1928-ban a Dolgozó Nők Klubja, amely nem egy feminista társaság volt, hanem egy támogató közösség. Nem alapítója, de aktív tagja lett ennek a klubnak.

A történelmi események befolyásolták a munkáját, de az alkotásban ez sem tudta megállítani. 1956-ban a forradalmi bizottság elnökévé választották, ezért 1957-ben elbocsátották munkahelyéről. Ekkor emigrált Bécsbe, majd Amerikába. A férje ide is követte.

Magyarországon, Bécsben, Amerikában több fontos épület szerkezetének tervezője volt. A margitszigeti uszoda, az első bécsi belvárosi többemeletes parkolóház, a Hotel America csak néhány a sok épület közül. 1965-ben New Yorkban elnyerte *Az év legjobb statikusa* címet.

1970-ben agyvérzést kapott, 1975-ig, haláláig férje ápolta. Hamvait a Farkasréti temetőben helyezték el.

Sokat beszélünk arról, hogy az Úr mindenkinek egy, két vagy több talentumot ad. A talentumokról szóló példázatban arról olvasunk, hogy ezeket nemcsak megkapjuk, hanem számot is kell adni róluk. El lehet ásni őket, vagy lehet velük élni, sőt lehet őket kamatoztatni. Pécsi Eszter élettörténete, munkaszeretete megerősít ebben. Nőként, anyaként, feleségként, munkatársként bizonyított, és példát mutatott.

Pécsi Eszter és férje, Fischer József

Nem gondolt magáról többet, mint amire elhívta őt Isten, de azt becsülettel, hűséggel betöltötte.

• BEREKMÉRI MELINDA